

Arrest

nr. 142 738 van 3 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, geboren op 6 april 1989 te Huila, gemeente Lubango. U heeft drie dochters. (N.I.A.) werd geboren op 22 oktober 2006. U kreeg haar uit een relatie met (A.). Hij verdween nadat u hem vertelde dat u zwanger van hem was. (N.I.A.) verblijft momenteel bij uw zus, (N.E.). Daarnaast heeft u nog twee dochters; (B.C.A.) geboren op 24 december 2009 en (B.R.A.), geboren op 30 mei 2012. Nadat uw relatie met hun vader, (B.A.), stopte, bood uw halfbroer, (W.T.P.F.), aan om bij hem en zijn vrouw in Luanda te gaan wonen. In februari 2012 trok u, samen met uw twee jongste kinderen bij hem in. Uw broer werkte voor de Presidentiële Garde.

Op 18 mei 2013 overleed uw broer. Volgens de mensen van de Presidentiële Garde gebeurde dit tijdens een werkverkeersongeluk terwijl hij een vrachtwagen bestuurde. U en de vrouw van uw broer, (A.A.), geloofden de doodsoorzaak niet en dachten dat er meer aan de hand was. Uiteindelijk kregen

jullie het lijk van uw broer mee om hem te laten begraven in zijn provincie. Daar lieten jullie een lijkschouwing uitvoeren waaruit bleek dat uw broer aan twee kogelwonden was overleden.

Eens u terug was in Luanda, ging u regelmatig naar de werkplek van uw broer om de papieren in orde te brengen. U vroeg ook aan collega's of zij u iets konden vertellen over zijn dood omdat u zijn doodsoorzaak in vraag stelde.

Op 20 september 2013 werd u door militairen meegenomen. U moest er praten met een chef. De chef daagde echter niet op waardoor u uiteindelijk van iemand anders hoorde dat u uw onderzoek naar de doodsoorzaak van uw broer diende te stoppen. U werd diezelfde dag vrijgelaten. Sindsdien vraagt u niets meer aan collega's van uw broer op zijn werkplek. U besloot om (B.A.), de vader van uw jongste dochters te contacteren. Hij vond het veiliger indien u niet langer in het huis van uw broer zou wonen. (B.A.) nam u mee naar zijn familie in Palanca. U bleef bij zijn familie tot begin april, waarna u terug naar het huis van uw broer keerde. Sinds oktober 2013 ontving u dreigtelefoons, maar u werd niet meer aangehouden of ondervraagd.

Op 10 mei 2014 werd uw schoonzus uit haar huis gehaald en gevangen genomen. U hoorde dat dit was omwille van een ruzie die ze had met een chef van haar overleden man. U hoorde tevens dat ook u gezocht zou worden en dat uw schoonzus werd aangehouden omwille van jullie onderzoek naar de doodsoorzaak van uw broer.

De volgende dag ging u opnieuw bij uw ex-schoonfamilie wonen. Uw schoonbroer besloot dat het beter voor u was om het land te verlaten. Hij regelde uw vertrek en op 27 juli 2014 verliet u het land. U arriveerde de volgende dag in België en vroeg er diezelfde dag asiel aan bij de Belgische asiel instanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest voor de chefs van uw broer, die werkte voor de presidentiële garde (zie gehoor CGVS, p 13). U vreest hen aangezien u een onderzoek instelde naar de doodsoorzaak van uw broer (zie gehoor CGVS, p 17).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet in staat bent om concreet aan te tonen wie u vreest. U verklaart immers dat u vreest voor de **chefs van uw broer**. Wanneer de protection officer (verder PO) u vraagt naar hun namen, verklaart u dat u de namen niet weet (zie gehoor CGVS, p 14). U verklaart 'De enige naam die ik van zijn baas weet is (Av.), dat weet ik, maar ik ken de rest niet. Daarvoor werkte hij voor die chef.' (zie gehoor CGVS, p 16). Wanneer de PO u vraagt met welk diensthoofd u dan heeft gepraat, zegt u 'Dat weet ik niet. We zijn naar het secretariaat gegaan en hebben gevraagd om met de chef te spreken, maar ik heb zijn naam niet onthouden.' (zie gehoor CGVS, p 16). Ook wanneer de PO u vraagt met welke **collega's** u heeft gepraat zegt u 'Zijn collega's. Het waren verschillenden die wel eens bij hem op bezoek kwamen.' Wanneer de PO vraagt naar namen zegt u 'Neen... Er was een (M.) en een andere (Ar.)' (zie gehoor CGVS, p 16). Wanneer de PO in de loop van het gehoor nogmaals vraagt met welke collega's u had gepraat, wanneer er werd gepeild naar wat u juist deed om de dood van uw broer te onderzoeken, zegt u ' (R.), dat is zijn naam. Hij zei dat er verschillende collega's zijn gestorven zonder dat de oorzaak duidelijk was.' (zie gehoor CGVS, p 19). Wanneer de PO vervolgens vraagt of u, nadat u werd aangehouden door de militairen, uw 'onderzoek' heeft verdergezet, zegt u 'Wel met collega's maar niet meer op de dienst. Zijn werk was niet ver van bij mij thuis; veel van zijn collega's wonen in de buurt. Ze kwamen wel eens langs. Ik denk dat een aantal van zijn collega's hebben gesproken op het werk. Dat ik vermoedens had.' Wanneer de PO vraagt welke collega's in de buurt woonden, zegt u 'Het waren er veel. Ik ga niet alle namen onthouden. Ze waren met veel.' Wanneer de PO vraagt welke namen u te binnen schieten, zegt u 'Het waren die collega's (M.) en (Ar.), ze woonden in de buurt. Er waren collega's die me begroetten, maar waar ik de naam niet van kan herinneren.' Wanneer de PO vraagt met welke collega's u over de dood van uw broer sprak, zegt u '(M.), (Ar.), maar we bleven niet over die zaak praten; er waren nog andere collega's waar ik mee sprak.' Wanneer de PO nogmaals vraagt met welke andere collega's u dan sprak, zegt u 'Dat weet ik niet.' (zie gehoor CGVS, p 21). **Het feit dat u niet kan zeggen met welke collega's u allemaal over de dood van uw broer sprak, die bovendien ook in uw buurt zouden wonen, tast de geloofwaardigheid van uw relaas aan. Bovendien kent u de naam van zijn chef niet, die u wel zou vrezen en die u bovendien zou gesproken hebben (zie infra), waardoor de geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd.**

Daarnaast kan u ook niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk een onderzoek voerde naar de dood van uw broer. U slaagt er niet in om hieromtrent coherente verklaringen af te leggen. Zo zegt u 'We zijn een onderzoek begonnen, ikzelf en mijn schoonzus. We zijn met mensen van zijn dienst gaan praten. Ze zeiden ons dat er geen sprake was van een ongeluk; we zijn uiteindelijk met zijn diensthoofd gaan praten. We zeiden hem dat we dachten dat het niet om een ongeluk ging.' (zie gehoor CGVS, p

16). Wanneer de PO u vraagt wat de chef dan heeft verteld, zegt u 'De chef gaf toe dat er andere dingen zijn gebeurd. Hij zei dat alles in handen van god was.' (zie gehoor CGVS, p 16). Wanneer de PO u vraagt wanneer u met het diensthoofd bent gaan praten, zegt u 'Ik ben met de man gaan praten, een maand voor de 5 personen naar ons huis zijn gekomen. Het was in verband met loon dat nog moest worden uitbetaald voor mijn broer.'. Wanneer de PO, omwille van uw voorgaande verklaringen vraagt 'Was u niet met de chef van uw broer gaan praten om meer te weten over zijn doodsoorzaak?', zegt u 'Nee, mijn familie was bang voor alles wat er was gebeurd. Ikzelf en zijn vrouw zijn met collega's gaan praten om dingen te weten te komen. Maar we durfden niet vrijuit te spreken.'. Wanneer de PO nogmaals aangeeft dat u voordien had gezegd dat de chef had toegegeven dat er iets is verkeerd gegaan, zegt u 'Ze vroegen waarom we beweerden dat mijn broer niet was gestorven van een ongeluk. We durfden niet zeggen dat de kist was opengemaakt en dat het lichaam was onderzocht. Ze vroegen waarom we bleven beweren dat het geen ongeval was. Maar we hebben niet gezegd dat de kist was opengemaakt.'. Wanneer de PO nogmaals vraagt 'Had u net niet gezegd dat de chef had toegegeven dat het geen ongeval was?', ontwijkt u nogmaals de vraag en zegt u 'Hij is blijven volhouden dat het een ongeval was. Nooit gezegd dat het geen ongeval was.' (zie gehoor CGVS, p 16-17). **U slaagt er niet in om coherente verklaringen af te leggen over het onderzoek dat u zou gevoerd hebben daar u enerzijds verklaart dat de chef toegaf dat er andere dingen zijn gebeurd terwijl u anderzijds verklaart dat de chef zei dat het om een ongeval ging. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder teniet gedaan.** Wanneer de PO nogmaals vraagt welk onderzoek u juist heeft gedaan, zegt u 'Ik ben aan collega's gaan vragen, wat de oorzaken waren. Ze hebben me gezegd dat ik beter alles kon laten rusten; alles laten hoe het is. Hij (nvdr mijn broer) komt er niet mee terug. Verder heb ik geen andere onderzoeken gedaan; vooral met de collega's gesproken.'. Wanneer de PO vraagt wanneer u met deze collega's bent gaan spreken, zegt u 'De collega's kwamen naar ons thuis. De collega wilde horen of alles goed ging met de kinderen. Hij kwam nu en dan langs.' U vertelt vervolgens dat (R.) naar u kwam (zie supra). Wanneer de PO u concreet vraagt 'Dus u vroeg aan die (R.), wanneer hij bij uw broer thuis was, wat de echte doodsoorzaak was?', nuanceert u alles door te zeggen 'Nee, dat heb ik niet zelf gevraagd, het kwam eerder ter sprake toen ik het over mijn broer had. Hij wilde me steunen. ...'. Wanneer de PO dan concreet vraagt 'Maar bij wie heeft u dan geïnformeerd over de doodsoorzaak van uw broer?', geeft u aan dat u de vraag niet begrijpt, waarna de PO de vraag herformuleert door te stellen 'U zei dat u de dood van uw broer onderzocht. Aan wie heeft u hierover vragen gesteld?' waarop u ontwijkend antwoordt 'Mijn familie had ontdekt dat hij niet is gestorven door een ongeval maar dat hij is beschoten. Niemand wilde toegeven dat het geen ongeval was, dat er iets anders tussen zat. We hadden ons onderzoek en vonden het verdacht dat hij is gestorven. Daarom hebben we het onderzoek gedaan.'. Wanneer de PO u nogmaals vraagt welk onderzoek u juist heeft gedaan zegt u 'Bij de collega's, wat ze wisten van (W.T.P.F.). Ze zeiden dat (W.T.P.F.) was gestorven door een ongeval. Toen ze beseften dat we bleven onderzoeken. Dan zijn de bedreigingen gebeurd en zijn ze me komen halen.' (zie gehoor CGVS, p 19-20) **U slaagt er niet in om concreet aan te geven welk onderzoek u juist voerde, terwijl dit de oorzaak zou zijn van uw vrees. U kan bijgevolg helemaal niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk een dergelijk onderzoek zou gevoerd hebben, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt aangetast.**

Verder dient te worden opgemerkt dat u en uw familie het lichaam van uw broer hebben gekregen. U verklaart dat u lang moest aandringen alvorens het lichaam werd vrijgegeven (zie gehoor CGVS, p 15), maar dat het lichaam uiteindelijk wel werd overgedragen (zie gehoor CGVS, p 15). Uit de documenten die u voorlegt, blijkt echter dat uw broer is overleden op **18 mei 2013** en dat er op **22 mei 2013** een 'declaração' (vertaling: verklaring) werd uitgegeven waarin de toestemming wordt gegeven om een urne met de stoffelijke overschotten van (W.T.P.F.) te transporteren van Luanda naar de provincie Huila. Daar uw broer is overleden op een zaterdag, is een tijdsspanne van 4 dagen echter niet dermate lang om al de nodige documenten te bekomen om de urne te transporteren. Daarnaast waren jullie in de mogelijkheid om de kist van uw overleden broer te openen. **Indien de overheid de doodsoorzaak van uw broer werkelijk trachtte te verdoezelen, is het niet aannemelijk dat jullie alsnog het lichaam konden zien. Indien iemand de doodsoorzaak van uw broer zou willen verdoezelen, is het niet aannemelijk dat de mogelijkheid tot een autopsie nog werd gegeven.** Er waren immers alleen mensen mee om het transport te verzekeren, maar niet om na te gaan of de kist niet zou geopend worden.

Tenslotte verklaarde u dat u de **grenscontrole in de luchthaven van Brussel-Nationaal** doorgekomen bent terwijl (J.P.) uw documenten had (zie gehoor CGVS, p 13). Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat iedere passagier, op individuele wijze, en vooral wanneer er kinderen bij zijn betrokken, wordt gecontroleerd. (zie SRB 'General – Procédure de contrôle frontalier à l'aéroport de Bruxelles-National (ressortissants non européens)', Cedoca, 2012, p 3) Deze vaststellingen laten toe te concluderen dat uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België bent gekomen, en die een rechtstreeks gevolg

zou zijn van de problemen die u verklaarde te hebben gehad in Angola, niet geloofwaardig zijn. Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat u verklaart dat u met uw eigen paspoort met een visum heeft gereisd (zie gehoor CGVS, p 10 en p 12). U weet echter niet wie het visum heeft uitgegeven (zie gehoor CGVS, p 12), wat opnieuw een negatieve indicatie inhoudt voor de waarachtigheid van uw relaas. Echter, uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat u met een geldig visum heeft gereisd, uitgegeven door Duitsland. Indien u werkelijk zou gezocht worden door de Angolese overheid, is het niet aannemelijk dat u desondanks toch een geldig visum kon bekomen. Nogmaals wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw relaas teniet gedaan.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U bent niet in het bezit van **enig document ter staving van uw identiteit.**

U legt wel **documenten voor, uitgegeven door verschillende overheidsinstanties waaruit blijkt dat (W.T.P.F.) is overleden.** (1) Boletim de obito (vertaling: 'doodsverklaring') nr 5434/2013, opgemaakt op 22 mei 2013, ondertekend door (A.D.P.), waaruit blijkt dat (W.T.P.F.) is overleden op 18 mei 2013. (2) 'informacao' (vertaling: informatie) van de provincie van Luanda, opgemaakt op 22 mei 2013, waarin de toestemming wordt gegeven om de lichamelijke overschotten van uw broer te transporteren. (3) declaracao (vertaling: verklaring), opgemaakt op 22 mei 2013, waaruit blijkt dat uw broer is overleden ten gevolge van een 'fractura cranio facial-contusao encefalica severa' (vertaling: schedelbreuk met ernstige kneuzing van de hersenen). (4) een afrekening voor begrafeniskosten. (5) een verklaring dat (W.T.P.F.) is overleden en dat de stoffelijke overschotten mogen verplaatst worden van Luanda naar porvincia de Huila, opgemaakt op 23 mei 2013 (6) certificado de obito (vertaling: overlijdensakte) **Echter, uit géén van bovenstaande documenten blijkt dat uw broer is overleden ten gevolge van kogelwonden, zoals u beweert (zie gehoor CGVS, p 15), waardoor de aangereikte documenten slechts kunnen ondersteunen dat (W.T.P.F.) is overleden op 18 mei 2013, ten gevolge van een schedelbreuk.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de beginselen van behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook dat de bestreden beslissing genomen is "op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze en met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de overheid beschikt".

Volgens verzoekster werd onvoldoende rekening gehouden met haar specifieke situatie, namelijk dat zij een alleenstaande vrouw is in Angola met drie kleine kinderen. Zij wijst op het subjectieve element van de vrees en meent dat deze bij haar zeer groot is, gelet op het feit dat haar broer vermoord is en haar schoonzus aangehouden is. Zij verwijst naar de bewijsregels en stelt dat de graad van bewijs genuanceerd is en dat het aantonen dat vervolging redelijk mogelijk is, volstaat. Zij verwijst tevens naar een artikel van Amnesty International over het politiegeweld, het vernietigen van huizen en de straffeloosheid in Angola.

Verder voert verzoekster aan dat zij aangaande de subsidiaire beschermingsstatus nooit enige argumentatie heeft kunnen naar voor brengen en dat er zich aldus een probleem stelt op het vlak van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat haar verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten. Zij stelt als volgt: "Tijdens het 4 uur verhoor bij de verwerende partij dat zeer moeizaam verliep omwille van de emotionele toestand van verzoekster en ook omdat verzoekster klein meisje – (B.R.A.) (toen 2 jaar) aanwezig was en het verhoor constant onderbrak, die het haar soms moeilijk maakte om in detail en op coherente wijze te vertellen wat er gebeurd was. Toch aarzelde verzoekster, zo stelt zij, op geen enkel moment over de feiten die zij weergaf en bleven haar antwoorden steeds consistent." Verzoekster stelt dat de chef van haar broer (Av.) heet en dat zijn collega's (M.), (Ar.) en (R.) heetten en wijst erop dat in

Portugeessprekende landen het de gewoonte is om iedereen constant bij de voornaam of bijnaam aan te spreken. Bovendien vertelde zij tijdens het gehoor dat iedere collega iets anders zei. Verder meent verzoekster dat van een Afrikaanse vrouw niet kan verwacht worden dat zij vrijuit kan spreken voor mensen zoals de chef van haar broer, die een autoritair persoon is en van wie zij schrik had om er vragen aan te stellen. De gebeurtenissen hebben een grote shock veroorzaakt, waardoor zij bepaalde zaken wenst te vergeten of gewoon is vergeten, aldus verzoekster. Zij merkt op dat zij het soms moeilijk heeft met het concreet plaatsen van gebeurtenissen omdat zij nog steeds getraumatiseerd is.

Verder wijst verzoekster erop *“dat de verklaringen van verzoekster geen tegenstrijdigheden bevatten en dat de inhoud ervan overeenstemt met het bewijs dat zij voorlegde : Verzoekster kende de inhoud van de “officiële” doodsoorzaak. Schedelbreuk. Ze had dit document nodig bij de autopsie. In haar verhoor vertelt ze dat : “ik begrijp niet zoveel over die formaliteiten” en dat ze “ken niet alle formaliteiten” en dat haar broers dienst alles geregeld heeft. Zijn dienst wou niet dat de familie zou te weten komen dat hij doodgeschoten is. Daarom werd in de “officiële” doodsoorzaak : Schedelbreuk vermeldt. Het lichaam werd in een gesloten kist vrijgegeven en als reden hebben ze gezegd dat het lichaam gebalsemd was en dit product toxisch is. Ze vertelt dat ze niet meegegaan is voor de autopsie want “ik ben nog een meisje.”*

Wat betreft het door Duitsland uitgegeven visum stelt verzoekster dat haar schoonbroer alles heeft geregeld voor haar eigen veiligheid. Op de luchthaven van Brussel-Nationaal had (J.P.) alle documenten bij zich en zij zijn samen door de controle gepasseerd als familie waarbij verzoekster haar dochter (B.R.A.) in haar armen had.

Verzoekster merkt ook op dat de bestreden beslissing niet ingaat op het gegeven dat de actuele situatie in Angola momenteel de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen rechtvaardigen. Zij stelt dat het algemeen bekend is dat Angola één van de gevaarlijkste landen ter wereld is.

2.2.1. Waar verzoekster zich beroept op de schending van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, dient opgemerkt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt niet aan welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht.

2.2.2. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie van alleenstaande vrouw in Angola met drie kleine kinderen, duidt zij niet *in concreto* aan waar of op welke wijze de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar specifieke situatie zoals hoger omschreven. Waar verzoekster verwijst naar een artikel van Amnesty International met betrekking tot politiegeweld, het vernietigen van huizen en de straffeloosheid in Angola, dient opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Waar verzoekster stelt dat zij nooit enige argumentatie heeft kunnen naar voor brengen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus en dat er zich hierdoor een probleem stelt op het vlak van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur, laat verzoekster opnieuw na te duiden welke beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en dient erop gewezen dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoekster op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Waar verzoekster aanvoert dat het gehoor vier uur duurde en dat zij hierbij onderbroken werd door haar aanwezige dochtertje, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien verzoekster haar land van herkomst ontvlucht en in België internationale bescherming vraagt, de aanleiding voor deze vlucht in haar geheugen gegrift staat. Verzoekster koos er zelf voor om haar dochtertje naar het gehoor op het CGVS mee te nemen en kan dit element, dat evenmin afbreuk doet aan de op haar rustende medewerkingsplicht, achteraf niet aanvoeren teneinde incoherenties en lacunes in haar verklaringen te vergoelijken. Waar verzoekster stelt dat zij getraumatiseerd is, dient opgemerkt dat zij geen enkel medisch of psychologisch attest bijbrengt waaruit dit zou kunnen blijken. Bovendien maakten verzoekster, noch haar raadsman tijdens het gehoor enige opmerking over het feit dat zij omwille van een trauma niet in staat zou zijn op een normale wijze een gehoor af te leggen. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat het gehoor op een normale wijze is geschied.

Verzoekster stelt dat het in Portugeessprekende landen de gewoonte is om iedereen constant bij de voornaam of bijnaam aan te spreken. Zij brengt hiervan echter geen enkel bewijs bij en komt dus niet verder dan een blote bewering. Indien zou worden aangenomen dat het in Portugeessprekende landen de gewoonte is om onderling elkaar aan te spreken met de voornaam of bijnaam, is het niet geloofwaardig dat verzoekster de hogergeplaatste militairen van wijlen haar broer eveneens zomaar met de voornaam of bijnaam zou aanspreken.

Verder slaagt verzoekster er evenmin in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Waar zij stelt dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld in haar verklaringen, maakt zij een verkeerde lezing van de bestreden beslissing aangezien er weldegelijk tegenstrijdigheden werden vastgesteld in haar verklaringen. Waar zij stelt de namen van vier collega's te kennen, (M.), (Av.), (Ar.) en (R.), verliest zij uit het oog dat zij tijdens haar gehoor incoherente verklaringen aflegde over deze collega's en andere collega's die zij vermeldde. Met betrekking tot de autopsie op haar broer en haar reisweg naar België komt verzoekster dan weer niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, hetgeen evenmin een dienstig verweer is. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Waar verzoekster stelt dat het algemeen bekend is dat Angola één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, betreft dit een blote bewering aangezien zij geen enkel stuk bijbrengt waaruit haar stelling kan blijken.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS